

RMBGYSZ – VIII. Választókongresszus

A nagyváradi 1. sz. magyar baptista gyülekezet nagytermében lezajló Választókongresszus ünnepélyes befejezése volt a szövetség tanácsának beiktatása (első sor), amelyet Király Tibor ny. lp. vezetett, Megyesi József és Kovács Gyula ny. lp. imádkozott. (Tudósítás a 4-5. oldalon)

Az elnöki tisztség átadásakor Simon József tv. mondotta: Örülök, hogy átadhatom a szolgálatot annak, aki utánam jön, és hiszem, hogy nagyobb lesz nálamnál. Kedves Pardi Félix testvér, nagyjából tudom, hogy mi zajlik benned, én is átéltem hasonlót. De azt tudom mondani neked, hogy aki eddig velünk volt, ezután is velünk lesz, te is tapasztalni fogod az áldását. Szeretnék most egy igét olvasni. Mielőtt ezt tenném, megígérem azt, hogy fogok érted imádkozni, és ahogy eddig szerettelek, ezután is szeretni foglak. És ha valamiben segíthetek, nagyon nagy örömmel fogom tenni:

„Csak légy erős és igen bátor; hogy vigyázz, és mindent ama törvény szerint cselekedjél, amelyet Mózes, az én szolgám szabott eléd. Se jobbra, se balra ne hajolj el attól, hogy eredményes legyél, bármerre jársz! El ne távozzék e törvény könyve a szádtól, hanem gondolkodj arról éjjel és nappal, hogy vigyázz, és mindent úgy cselekedj, ahogy abban meg van írva, mert akkor leszel eredményes az utaidon, és akkor boldogulsz. (Józs 1,7-8, Rev. Károli)

Köszöntjük szeretettel az édesanyákat!

(Fotó: Sz.)

Mindenkinek egyenlő szeretettel tartozunk, de nem mindenkinek használ ugyanaz az orvosság. Ugyanaz a szeretet egyesekkel bábáskodik, másokkal szemben meg tartózkodó; gondoskodik egyesek épüléséről, másokkal szemben óvatos, nehogy megsértse őket. Egyesekhez hozzáhajol, másokkal hajlíthatatlan marad. Egyeseket kényeztet, másokhoz szigorú, de senkinek nem ellensége, hanem **ANYA** mindenki számára. (Augustinus)

A szövetség új elnökének, Pardi Félix zilahi lelkipásztornak a Kongresszust záró igei üdvözllete

Amikor nehéz a szolgálat, emlékezzél meg az Úr Jézus Krisztusról

Kedves testvéreim, igeverseket fogok felolvasni Pál apostolnak a Timóteushoz írt 2. levél 2. fejeztéből, az első kilenc igeverset:

1 Fiam, te azért erősödj meg a Krisztus Jézusban való kegyelemben, 2 és amiket tőlem hallottál sok tanú jelenlétében, azokat bízod hű emberekre, akik mások tanítására is alkalmasak lesznek. 3 Vállald velem együtt a szenvedést, mint Jézus Krisztus jó vitéze. 4 Egy harcos sem elegyedik bele az élet dolgaiba, hogy megnyerje annak tetszését, aki őt harcosává fogadta. 5 Ha pedig versenyez is valaki, nem nyer koszorút, ha nem szabályszerűen versenyez. 6 A fáradozó földművesnek kell először a termésből részesülnie. 7 Fontold meg, amit mondok, mert az Úr megértést ad majd neked mindenben. 8 Emlékezz meg arról, hogy Jézus Krisztus feltámadt a halottak közül, aki a Dávid magyából való az én evangéliumom szerint, 9 amelyért még bilincseket is szenvedek, mint egy gonosztevő, de Isten beszéde nincs bilincsbe verve. (Revideált-Károli)

Kedves testvéreim, tudom, hogy az idő nagyon eljárt. Egy-két gondolatban csak szeretnék az igéből szólni. Engedtessek meg, hogy szóljak nagyon röviden magamról, egy kicsit arról, ami történt a mai nap során. Nem szeretnék sokat beszélni magamról, van amit mégis el kell mondanom. Én attól félek, hogy a testvérek sokkal többet gondolnak rólam, mit aki valójában vagyok. Ha magamba tekintek, és keresem azokat a jellemvonásokat, amelyek egy ilyen tisztséghez szükségesek – vannak itt a teremben sokan, akik többé-kevésbé ismernek engem, azoknak nem is kell nagyon ezt bizonygatni, a többieknek meg bátran elmondom –, hogy belőlem azok hiányoznak, vagy csak minimális mértékben vannak meg. Ezért én nagyon rá leszek utalva az Úr segítségére és a testvérek imáira.

Testvérek, előttem már az csoda, hogy egyáltalán lelkipásztor vagyok, nemhogy egy ilyen tisztséget betöltsék. Nincs énbennem sem erő, sem alkalmatosság, hogy én erre képes legyek. Ezért úgy kell fogadnom mindezt, ahogy ez már elhangzott, ha az Úr akarja ezt így, én szeretetből, alázattal alá akarom vetni magam ennek. És szeretném teljes erőbedobással ezt végezni, nem megfutamodni. Hiszen van egy erős Istenünk, mindannyiunk mögött. Ilyenképpen szeretném tehát mindezt tenni és nagyon kérem a testvéreket itt, hogy imádkozzanak értem. S ne csak értem, hanem az én szolgatársaimért, nagyon rá leszek utalva arra, hogy

segítsenek nekem a testvérek – az Úron kívül, persze. És tudom, hogy vannak olyan testvéreim, nem kevesen, akik erre készségesek, hajlamosak. Rá leszek utalva, testvérek, ezekre az imákra, ezekre a támogatásokra. Nem érdemlem én ezt meg, még fel is kell ébrednem, hogy mi történt itt velem, testvéreim...

Pál apostol ezt a levelet **Timóteusnak** a fogságból írta, és nagyon kedvesen, személyesen bátorítja őt: „Fiam, te azért erősödj meg a Krisztus Jézusban való kegyelemben”. Az idős apostol már érzi, hogy ereje fogytán, ő már távozófélben van és most azt mondja Timóteusnak, hogy erősödjél meg... Ez az én kívánságom is, magamnak, mindannyiunknak, mind lelkimunkások vagyunk itt, erősödjünk meg az Úrban.

Ez az elmúlt négy esztendő nem volt könnyű, sem a volt elnök testvérünknek, sem a volt elnökségnek, senkinek nem volt ez könnyű. És ahogy elhangzott, lehet, hogy még nehezebb négy esztendő áll előttünk. Ami azt jelenti, hogy nagyon sok erőre lesz szükségünk. De ennek az erőnek a forrása az Úr Jézus Krisztus, imádkozzunk tehát azért, hogy az Úr adjon mindannyiunknak erőt, végezni a kapott szolgálatot jó kedvvel és az ő dicsőségére.

Már többször elhangzott, többet vagy jobbat én sem tudok mondani mint azt, hogy van egy erős Isten mi mögöttünk és a mi szívünkben, nem szabad nekünk félni. Pedig ahogy ott ültem és figyeltem az eseményeket, megfogalmazódott bennem Jóbnak az egyik sóhaja, amikor azt mondja a 3. rész 25. versében: *Mert amitől nagyon rettegtem, az szakadt rám, és amitől félttem, az esett meg velem.* Persze, Jób itt másról beszél, de nagyon együtt tudtam érezni vele, ezekben a pillanatokban. Imádkozom azért, hogy az Úr tudjon felkészíteni engem, mindannyiunkat erre a szolgálatra, ami nem lesz könnyű, hanem nagyon nehéz lesz.

Milyen nehézséggel jár ez a szolgálat? Három hasonlattal él Istennek ez a kedves apostola, miközben erősíti, bátorítja Timóteust. Azzal kezdi, hogy ez a szolgálat, amelyre Timóteus vállalkozik, és mi mindannyian, olyan mint egy vitéz katona harca: „Te azért a munkának terhére hordozzad, mint Jézus Krisztus jó vitéze”. Egy katonának, amikor háborúba megy, sok mindent maga mögött kell hagynia, és bátran be kell állnia a csatába.

Az egy áldott vigasztalásom, hogy nem egyedül kell harcolnom, testvérek, többen vagyunk mi, akik hiszünk az Úr Jézus Krisztusban, ugyanaz a vér folyik az ereinkben, ugyanaz a hit, ugyanaz a reménység, ez bátorít minket arra, hogy előre mehetünk, az Úr segítségével, még-hozzá bátran.

(Folytatás a 6. oldalon.)

Eljött a tavasz – jön lelki ébredés is?

Hóvirág, csicsergő madarak, napsütés... Ahogy ébred a természet, úgy lesz jobb a kedvünk: lelkesedünk, dolgozunk, takarítunk, terveket készítünk. Így kellene ennek lennie a lelkiekben is, nemde? És milyen lelki felfrissülésről és munkáról lenne akkor szó?

Az ébredés egy lelki jelenség, amelynek Isten az egyedüli forrása, és amely szerteágazik, megöntözve Isten áldásaival a száraz talajt. Az ébredés folyamának két ágát említeném itt: a hívők megújulását és a bűnösök megtérését.

Hívők megújulása

Nekünk, hívőknek, a megújulásunkat a bűneink akadályozzák, és az Isten jelenlétének helyettesítői. Haragszunk, makacskodunk, pletykálkodunk, hanyagok vagyunk, táltumainkat elrejtjük, tiszteletlenek vagyunk és még sok más bűnt is elkövetünk, ami miatt eltávolodunk Istentől. Másfelől Isten jelenlétét sokszor úgy „megszokjuk”, hogy sajnos mondhatjuk Jákóbbal: „Bizonyára az Úr van e helyen, és én nem tudtam” (1Móz 28:16).

Ilyenkor a bibliaolvasás helyett átfutunk egy rövid áhítaton, komoly és rendszeres imaélet helyett elmondunk egy asztali imát, Istennek tetsző adakozás helyett adunk a feleslegből valamit (nem a jövedelmünkből), bizonyoságtévő, lélekmentő élet helyett teszünk valami látványosat a közösségben és mindezeket elismerést várva. Sokszor már csak az a törekvésünk, hogy megfeleljünk a testvérek elvárásainak. Így észrevétlenül elhagyjuk az első szeretetet, már nem is tudunk róla.

A hívők megújulását eredményező ébredés imádság és igehirdetés által jöhet. Nem lehet megrendelni vagy beszervezni; a tavaszt sem lehet hamarabb előhozni, mint ahogy annak ideje van. Isten akarata az, hogy tisztán és igazán éljünk, járjunk méltóan elhívásunkhoz, „hogy így eljöjjenek a felüdülés idei az Úrnak színétől” (ApCsel 3:19).

Bűnösök megtérése

A bűnösök megtérését eredményező ébredés olyan, mint mikor lelki zárandoklásunk közben hegycsúcsra

érkezőnk, ami nagy élmény. Azonban nem költözhetünk oda, célja az, hogy felkészítsen a völgyben végzendő munkára. A tanítványok is azt kérték, hogy maradjanak a hegyen, építsenek hajlékot (Mt 17:1-4), de Jézus munkára hívta őket, harcra és szolgálatra. A '60-as évek szilágysági ébredése, a sok megtérés, felkészített a kommunista rendszer nehézségeire, helytállásra, odaszánásra. A '80-as években pedig, a román testvérek közötti ébredés és megtérések a rendszerváltás utáni munkára készített fel.

Ébren járás

Most a zárandoklásunk során völgyben vagyunk. Mit kell tennünk? Harcolni a bűn ellen, és „egyszerűen” élni a hívő életet minden nap. Egyszer újból fel fogunk érni a hegytetőre is. Be kell látnunk, hogy az ébredés egy idő után észrevétlenül átalakul ébren járássá. Azok, akik az ébredés idején megtértek, most már bekapcsolodtak a gyülekezeti életbe és Krisztus nyomdokait követik, járnak a keskeny úton. Így történt Ákoson is. 2012 karácsonyán lelki ébredést éltünk át: az Úr vágyat adott az embereknek és megnyitotta szívüket; több mint százan

indultak el az Úr felé, 76-an be is merítkeztek – azt gondoltuk, hogy megtér az egész falu. Isten kegyelmének kiáradását éltük át, amely látványos bizonyítéka annak, hogy ő él és munkálkodik. Most a régebbi és az új tagok együtt szolgálnak – az ébredés átalakult ébren járássá.

Ez a mi mostani feladatunk, harcoljunk a bűn ellen és éljünk Jézusért. „Ne aludjunk tehát, hanem legyünk éberek és józanok” (1Thessz 5:6).

Botránkozató torzulások

Emberi dolgok is keveredhetnek Isten munkájába, de ezek nem érvénytelenítik a lelki ébredés erejét, se nem kérdőjelezik meg annak szükségességét. Jonathan Edwards behatóan tanulmányozta a megújulást, az ébredés elveit, sajátosságait. Kutatásainak eredményeit számos írásában tette közzé. Ezek egyike az *Ébredés az Egyházban* címet viseli. Ebből a műből álljon itt befejezésül egy idézet: „Az igaz, hogy a megújulás megszabadítja az egyházat a közöny és az egykedvűség nyavalyáitól, de legalább ennyire igaz az is, hogy a megújulás a lelki erők rendezetlenül és féjgymozgással, hőmpölygő kiáradása folytán temérdek új bajt zúdít az egyházra. Megújuláskor a szentek a fásultság és a közöny állapotából hirtelenében a lelki és isteni dolgok valóságának mindent elsöprő tudatára ébrednek. Olyanok ilyenkor, akár az alvók, kiket legmélyebb álmukból ráznak föl: elkápráztatja őket a világosság ragyogása, és alig látnak. Azt sem tudják, hol vannak: bizonyos értelemben mindent látnak, ahogy azelőtt soha, de más értelemben nem látnak semmit, mert elvakítja őket a ragyogás. Láruk alól kicsúszik a talaj, elveszítik arányérzéküket. A büszkeség bűnébe esnek, érzéksalódásaik vannak, megbomlik lelki egyensúlyuk, okvetetlenkednek, különködnek. ...És minél erőteljesebb a megújulás, annál inkább számíthatunk megbotránkozató torzulásokra.”

Legyünk tehát

alázatosak, hogy le ne térrünk a jó útról. Munkálkodjunk hűségesen és legyünk éberek.

SZÜCS SÁNDOR lp. Szatmárnémeti

Újabb négy év, újabb változások

Megtartották a RMBGYSZ VIII. Választókongresszusát

Egy általánosabb társadalmi és vallási gyakorlatot kölcsönvéve, az erdélyi magyar baptisták is négyévente tartanak tisztújítást a vezetők szintjén. Ez már a nyolcadik ilyenfajta kongresszusa volt fiatal – alig 25 éves – szövetségi szervezőtünknek. S ez a 25 év sok változást is hozott, amelyekre szervezetileg is reagálni kellett.

A kongresszus kronológiája

Pénteken 6 órakor ünnepi istentisztelettel kezdődött a kongresszus a nagyváradi 1-es számú baptista imaházban. **Simon József helyi lelkipásztor buzdított imára** a 90. zsoltár alapján. „40 esztendő után írta Mózes ezt a zsoltárt, mi most négy évet hagyunk vezetőként magunk mögött... Ez is, az is nagy idő”, vezette be gondolatait Simon testvér. „Isten volt otthonunk, hajlékunk, ahogyan Mózesnek is. Ez az egyik legnagyobb dolog.” „Uram, fordítsd jóra azt, ami rossz volt e négy év alatt”, zárta a 90. zsoltár alapján gondolatait.

Az imádkozás után **bizonyosságtételek** hangzottak el. **Fogarasi Dezső** ákosi missziómunkás a Szakaszd-i (Szatmár-megye) cigánymisszióról beszélt, arról, hogyan kezdték a missziót, és hogyan telt el több év az ugartöréssel, mire az első bemerítkezők vállalták az új életet.

Ezután **Mike Adina** tett bizonyosságot a nők és a családok körében végzett misszióról, saját helyükön, Belényesen. Elmondta, hogyan szerveznek női evangelizációkat kétszer egy évben, március 8-án és advent idején, és hogyan tartják meg a nyílt téri családi napokat, s ezeken hogyan oldódnak fel a látogatók.

Harmadik bizonyosságtévőként Székelyudvarhelyről **Ferenczi Lajost** hallgattuk meg. Ő református lelkészként szolgált sokáig, de hiányát érezte egy személyes, nyilvános, a bemejtésben tetten érhető döntésnek, ezért néhány éve feleségével együtt – akkor még református lelkészként – bemejtkezett. Még néhány év lelkészi szolgálat és vívódás követte ezt a lépésüket, majd 2014-ben, több kitérő után a székelyudvarhelyi baptista gyülekezetben találtak lelki otthonra.

Lelkés **közös éneklés** után – amelyet az egész konferencián **Székely András** és **Garai Zsolt** testvérek vezettek – **Papp János, a Magyarországi Baptista Egyház elnöke** hirdetett ígét a 2Pt 1:1-8 alapján. Bevezetésként, a Krisztus-követésének illusztrálására Vass Ferencz lelkipásztor történetét hozta fel, aki egyszer azt mondta a fiatal vendég lelkipásztornak, hogy „Te csak csináld, amit mondok”. Majd azt mondta: „Gyere utánam”, s kiment a szószerk mögötti ajtón. Miután a

Simon József és Papp János péntek este az ünnepi istentiszteletet követően.

gyülekezet csak álmélnokni tudott, pár perc múlva mindketten besétáltak a főbejáraton. „Ilyen a Krisztus követése”, mondta Vass testvér. „Hogy van az mégis, hogy kétezer évvel ezelőtt egy tanító azt mondta, gyertek utánam, s akinek mondta, az gondolkodás nélkül ment, otthagya, amivel éppen foglalkozott?”, tette fel a kérdést Papp János. „Az elhívás ereje”, mondta, „nem a körülményeinkben van, nem is a mi döntésünk szilárdságában, hanem, ahogy Péter is mondja az alapigében, *«az Ő dicsőségében és erejében»*“. Aztán arról beszélt, hogy Isten elhívása megajándékozott mindennel, ami „az életre és a kegyességre való”. Olyan életre, amelyben benne van a kegyesség, de a mindennapi élet kihívásai is. A „ragasszatok kegyességet” eredeti görög megfelelője egy olyan fogalmat takar, amelynek jelentése: „énekkart felállítani és annak költségeit fizetni...” Egyszóval meg kell fizetni a kegyesség árát. Konklúzióként *Igazságért Küzdő* példáját hozta fel Bunyan könyvéből, aki a Préd 12,6-ot idézi: „*a veder eltörik a forrásnál*”. „Elmegyek atyámhoz”, mondja, „– és ámbár nagy ügyel-bajjal értem idáig, most mégis legkevésbé sem sajnálom a rá fordított fáradságot. Kardomat annak adom, ki a zarándokútban utódom leendő; bátorságomat és ügyességemet pedig annak, ki rá szert tehet. Sebhelyeimet magammal viszem, tanúbizonyságul, hogy a harcot azért vívtam, aki most megjutalmazóm leendő”, szölt az idézet a Zarándok útjából.

Szombat reggel, a kongresszusi küldöttek számbavételekor.

Szombaton 9-kor kezdődött az alkalom, **ismét áhítattal**, amelyet **Tripó István és Raina Ottó** vezettek. Micskei testvérünk a 2Tim 1:7-et idézte. „A félelem, amivel élünk minden nap, az a test származéka. De a hívő embert nem kell lekösse a félelem. Nem lehet vakmerően élni. Kell egy egészséges félelem, de nem határozhat meg minket a félelem. Amikor a félelem eredménye a lemondás, a meghátrálás, az nem jó. Sokszor elég nekünk az emberi realitás. Engedjük-e hitünket kibontakozni döntéseinkben? Imádkozunk, hogy legyünk azok, akiket hordoz a hit ereje. A szeretet lelke a krisztusi lélek kiábrázolása. A józanság jelent ugyanakkor önuralmat, elfogulatlanságot is.” Raina Ottó a Nehémiás könyvéből olvasott és idézett. „Mi az ami jellemez bennünket, mit látunk Nehémiásnál? Tudott sírni. Vajon tudunk-e úgy sírni? Tudott böjtölni. Tudott kitartóan imádkozni. Bűnvallással jön az Úr elé... Emlékeztette Istent ígéreteire. Kéri Istent, hogy legyen figyelmes rá. *„Megvizsgáltam a várfalakat”*, idézte tovább. Szóval nemcsak a protokolli rendezte, hanem vállalta az utat, a kockázatot, ott volt a helyszínen. *„még akkor éjjel gyalog mentem föl”* Személyesen akart meggyőződni és aztán cselekedni. Nemcsak az ima a fontos, hanem tennünk is kell.

A 45 perces imaáhitat után el is kezdődtek a kongresszus munkálatai, Kovács József leköszönő főtitkár számba vette a küldötteket, majd szavazatszámálókot jelölt ki a gyűlés.

Első napirendi pontként **a Szövetség belső szabályzatát módosították**, hat helyen is. A módosítások a 20 tagnál kisebb gyűlések képviselőit, a misszióbizottság szakosztállyal avan-

Kovács József leköszönő főtitkár vezette szombaton a kongresszus munkálatait.

Az elnökség és a tanácsstagok az első sorban (jobbról balra): Kelemen J. Sándor, Simon András, Veress Ernő, Máté Zoltán, Veress Efraim, Pardi Félix, Budai Lajos, János Csaba, Szabó László, Kis-Juhász Vilmos, Albert István Zsolt, Szűcs Sándor, Papp Dezső és Borzási Pál.

szálására és a nyugdíjba vonuló lelkipásztorok anyagi körülményeire vonatkoztak. De talán a legfontosabb változás a szövetség vezetői személyzeti szintjén történt, amikor a leköszönő elnökség javasolta egy pásztorációval foglalkozó alelnök munkába állítását. A gazdasági alelnöki feladatkör megszűnt, a gazdasági ügyekkel ezután a főtitkár-helyettes és az irodavezető foglalkozik.

A belső szabályzat módosítása után **a leköszönő vezetők számoltak** be tevékenységükről. Ezeket a beszámolókat a küldöttek már két héttel a kongresszust megelőzően megkapták.

Következett **az új vezetőjelöltek bemutatása**, és az ehhez fűződő hozzászólások.

A leköszönő elnökség a mandátuma elején 2011-ben nagy adósságokkal kezdte szolgálatát. Egyik része a szalárdi öregotthon megvásárlása és javítása miatt keletkezett. Az adósságot kongresszusi határozattal úgy rendezte az elnökség, hogy eladta a kolozsvári szövetségi ingatlant. Kifizette az adósságot, a megmaradó összeget, pedig zárta. Felhasználása kongresszusi jóváhagyással lehetséges.

Szintén a hozzászólások alkalmával vetődött fel a Szövetség taglétszámának csökkenése, amit súlyosbodó problémaként könyvelhetünk el. Simon József leköszönő elnök elmondta, hogy ez általános jelenség, sajnos a hitélet is lehet „fogyasztói” élet, nemcsak a fizikai. A létszámbeli visszaesés okát éppen ebben látta, hogy sokan csak kapni szeretnének az istentiszteleteken, adni kevésbé.

A jelöltek bemutatását és a hozzászólásokat követően **került sor a választásra**, amelyet Kovács József vezetett. 202-en szavaztak. Ennek eredményeként alakult ki az elnökség illetve a tanács új felállása.

A Szövetség új elnöke Pardi Félix lett. A hét tagú elnökséget a következő lelkipásztorok egészítik ki: Borzási Pál (főtitkár), Albert István Zsolt (gazdasági ügyekért is felelős főtitkár-helyettes), Szűcs Sándor, Kis Juhász Vilmos, Budai Lajos, János Csaba (alelnökök). A Szövetség tanácsának további tagjai: Veress Efraim és Borzási István, valamint az elmúlt év őszi missziókerületenként megválasztott küldöttek.

(Folytatás a követ. oldalon.)

Az RMBGYSZ VIII. Választókongresszusa

(Folytatás az előző oldalról.)

Az új elnökség és a tanács beiktatását Király Tibor vezette, imát mondtak Kovács Gyula és Megyesi József nyugdíjas lelkipásztorok, majd Simon József adta át ünnepi keretek közt Pardi Félixnek a Szövetség vezetését. Az új elnök székfoglaló beszédét a 2Tim 2-re alapozta. „Te annakokáért, én fiam, erősödjél meg a Krisztus

Jézusban való kegyelemre” – „Ez az én kívánságom is”, mondta. „Az elmúlt négy év nem volt könnyű. S lehet még nehezebb négy esztendő áll előttünk. Erőre van szükségünk. Pál elmondja, hogy a szolgálat nem lesz könnyű, mégpedig három hasonlatot hoz: a vitéz katona harcát, az atléta hasonlatát és a földművelő hasonlatát.

A görögök győztesek a szabályszerű küzdelem után koronát kaptak – vannak szabályok. Másképpen pedig a fölműves izzadsággal munkálja a földet – *«Értsd meg, amit mondok.»* Jól fontold meg, amire vállalkozol.

Az igei szakasz legvégén pedig van egy bátorítás: *«Emlékezzél meg az Úr Jézus Krisztusról.»* Amit ő vállalt, az sem volt könnyű. Amikor nehéz a szolgálat, emlékezzünk meg az Úr Jézusról”, zárta rövid beszédét az új elnök.

Egy rövid, személyes momentuma is volt ezután az alkalomnak, amikor Simon József testvért köszöntötték, aki éppen a kongresszus napján ünnepelte születésnapját.

Már délután fél három is elmúlt, mire az ebédlőasztalokhoz ültek a küldöttek, s ott folytatódottak a „fontos beszélgetések”.

GÖNCZI GÉZA

Amikor nehéz a szolgálat... – elnöki üzenet

(Folytatás a 2. oldalról)

Az első dolog, ez a bátorság az, amire szükségünk van – nekem is, és mindnnyünknek.

A **második** hasonlatban, az 5. versben, megjelenik az atléta alakja: *„Ha pedig küzd is valaki, nem koronáztatik meg, ha nem szabályszerűen küzd”.* A görögök kedvelték ezeket a versenyszerű küzdelmeket, amelynek a végén a győztesek koronát kaptak. A játékok lényeges vonása volt, hogy a szabályok szerint kellett folyniuk. És a lelki munkában is szabályszerűen kell nekünk küzdeni, nem szolgálhatunk az Úrnak akárhogyan! – mondom ezt elsősorban magamnak – figyeljünk, igazodjunk a lelki szabályokhoz. Másrészt pedig ott van az a fegyelem, melynek alávetve a sportolók éveket edzettek ahhoz, hogy részt vehessenek az ilyen versenyeken. Testvéreim, szolgatársaim, edzett embereknek kell lennünk. Az Úr adjon nekünk kegyelmet, hogy edzett emberként hordozzuk a terheket.

És a **harmadik**, a földművelő hasonlata, a 6. versben, *„aki munkálkodik, a földművelőnek kell a gyümölcsökből először részesülnie”.* Aki a földet műveli, annak sincs könnyű dolga. Kemény munkával, izzadsággal jár a földet előkészíteni, a vetést gondozni. De a munkának van eredménye, ha valaki kitartással és hűségesen végzi. Imádkozzunk azért, hogy ne maradjon el a hűség, mert ez az, amit az Úr figyel leginkább a mennyből. Legyen ez mindannyiunk jellemvonása. Adjon tehát az Úr nekünk hűséget, kitartást a lelki munkában.

Majd **még egyszer** felhívja Timóteus figyelmét, mintegy összefoglalva az egészet: *„értsd meg amit mondok, adjon azért az Úr neked jó belátást mindenekben”.* Nem nehéz, érthetetlen dolgokat mondott Pál Timóteusnak. Azt akarta elérni, hogy Timóteus jól fontolja meg azt, hogy mire vállalkozik.

Testvérek, szeretném én is, veletek együtt mindig jól megfontolni azt a munkát, amelyre vállalkoztunk, annak menetére ügyelni – jó belátással – a továbbiakban is. Imádkozzunk, hogy az Úr formálja szívünket, készségünket ebben a tekintetben.

Van itt még egy bátorítás, a szakasz végén azt írja Pál Timóteusnak: emlékezzél meg az Úr Jézus Krisztusról. Amikor nehéz a szolgálat, amikor úgy gondolod, hogy összetörik minden, emlékezzél meg az Úr Jézus Krisztusról. Amit ő vállalt, az nem volt könnyebb, az nagyon nehéz volt. Nehéz terhet kellett cipelnie, az én bűneimet, mindannyiunk bűnét. Kívánom én is ezt, hogy amikor úgy érezzük, hogy szolgálatunk nagyon nehéz, emlékezzünk meg arról, hogy min ment át a mi Megváltónk, az Úr Jézus Krisztus.

Az Úr adjon mindannyiunknak sok kegyelmet a következő hetekben, hónapokban, esztendőkből és bátorságot, kitartást, hűséget. Szeretném, kedves testvéreim, szolgatársaimmal együtt a lelki munkát jól végezni. Ehhez szükségünk lesz a testvérek imatámogatására és az Úrnak kegyelmére.

Az Úr adja ezt meg nekünk – kegyelméből. *Amen.*

A Szentlélek vezetése

Nélkülözhetetlen lehet az autósoknak egy pontosan működő GPS vezetése (ejtése: dzsi-pí-esz; az angol *Global Positioning System* jelentése: *Globális Helymeghatározó Rendszer*.) Műholdak segítségével jelzi helyünket és elmozdulásunkat. Ismeretlen helyen, nagy forgalomban különösen jól jön, de helyesen kell megadnunk a célállomást, és pontosan követnünk azt amit mond, mutat. Figyelmeztet a megengedett sebesség túllépésére, és a kijelölt irány elvételére. Ilyenkor újratervezi az útvonalat, a végén jelzi a célbaérkezést. Olykor összezavarodhat, könnyen ki is iktatható... Viszont a Szentlélek beprogramozhatatlan isteni személy – sohasem téved!

Arról értesültem a híradásokból, hogy a a legutóbbi pápaválasztáskor a katolikus egyház kereste a Szentlélek vezetését. Megnyugtatóan hangzott. Mi történt valójában? Egy régi egyházi hagyomány folytatásához kérték a vezetéset. Valami új irány szükségét is látták. Így a pápaválasztásra jogosult bíborosok konklávében vettek részt. Megszakították a külvilággal minden kapcsolatot. Bezárkóztak, nem nézhettek tévét, nem hallgathattak rádiót, nem telefonálhattak, nem volt világhálós kapcsolatuk. Imádkoztak és a lelkiismeretükre figyeltek. Szavazáskor nem beszélgethettek egymással. Az ötödik fordulóra sikerült elérni a szükséges küszöböt (kétharmad plusz egy), ami számukra a túlnyomó többséget jelentette. A Szentlélek vezetését látják benne. Az új pápa alázatos elfogadása minden katolikusként kötelező.

A Szentlélek munkája elképzelhetetlenül bölcs, gazdag, változatos és hatásos. A „*Biblia de Studiu pentru o Viață Deplină*” szerint e munka hat nagy területen zajlik, 67 különböző módon. Az alábbiakban a Szentlélek vezetésének csak egy keskeny szeletét tekintjük át.

Mihez, mikor, hogyan kell keresnünk a Szentlélek vezetését? Ki keresheti azt? Csak akkor vezet, ha kérjük? Biztosak lehetünk abban, hogy valóban a Szentlélek vezet minket? Honnan tudhatjuk? Mi lesz az eredménye? Mit tegyünk akkor, ha valakik ránk akarják erőltetni az általuk kapott, „tévedhetetlen vezetést”? Milyen összefüggés van a Biblia, az előzmények, az extázis, az értelem, a körülmények, a szükségek, a vágyak és a

Szentlélek vezetése közt? Miben irányít bennünket azonosan, egyformán, és miben alkalomhoz, egyénhez, helyhez szabottan? Hogyan követhetjük sikeresen a vezetését?... Ilyen és ehhez hasonló kérdésekre kereshetünk választ a Szentírásban, valamint átéléseinkben.

Segítségünkre lehetnek az alábbi megállapítások és igehelyek; vegyük sorra, elmélkedve.

- A vigasztaló Szentlélek rávezet bennünket, bűnös embereket, valós állapotunk megismerésére, beismerésére. De itt még nem áll meg, a biztos kiútra, elérhető megoldásra is rámutat (2Krn 24,20; Jn 16,6-15).

- Ismételtén hívja, indítja az embert Jézussal találkozni, őt felismerni (Lk 2,25-35; 1Kor 12,3; Jel 22,17).

- Megtanít, eszünkbe juttat minden, a szellemi élettel kapcsolatos igazságot, tényt (Jn 14,26; Róm 8,1-4.16). Teszi ezt annál is inkább, mert Jézust vezette a megváltói munkában, kivételes méltóságra juttatta ismét (Jel 5,6-14).

- Isten gyermekeit, népét rendszeresen útbaigazítja (Zsolt 143,1.10; Ez 39,29; Róm 8,14). Ilyen minőségben bátran kérhetjük vezetését. Idejében és örömmel irányít.

- Késztet bátran harcolni (Bír 3,9-10; 6,34; 13,25). Nem sodródhatunk az árral, a körülményekkel, a társadalommal. Szabadságra vezet (2Kor 3,17; Gal 5,18), így önként szolgálhatjuk a „SZERETETET”.

- Elvezet Isten választottaihoz, tervének megvalósítására. Megmutatja helyünket – Ki mellett, hol legyünk, hová költözzünk, utazzunk? (4Móz 24,2-9; 1Krn 12,18-19; ApCsel 20,22-23). Vezetőkről, tanítókról, pásztrokról, gyülekezetéről és munkatársakról, bajtársakról gondoskodik. Természetesen feladatokról is!

- Útbaigazít az imaéletben, a bűtlésben, még a kísértésekben is (Ézs 58,6-11; Mt 4,1-11; Ef 6,18-20). Élesíti szellemi látásunkat.

- Isten magasztalásában páratlan jártassággal, világossággal bír (Jel 4,5-11).

- Tanácsol miről gondolkodjunk, mire törekedjünk (Ézs 11,2; Róm 8,5-9). Képes uralni csapongásra hajlamos gondolatainkat, kapkodásainkat is!

- Beszédünkben, hozzáállásunkban döbbenetes fordulatokat hoz (Mk 12,36; 13,11; Jn 3,34; ApCsel 4,8-12; 6,10; 13,9; Jel 19,10).

- Elvezet a kitartó, tiszta szeretetre (1Pt 1,22). Ugyanis ez utóbbi létezik!

- Nem adja alább az újjászületettek jól megalapozott szellemi egységénél (Ef 2,22; 3,5-6; 4,3-4; Júd 1,19). Összeilleszt és hangol, harmonikusan működött, mint Krisztus testét (1Kor 12,13-13,13).

- Rávezet Isten sokféle ajándékainak felismerésére és értékelésére (1Kor 2,12). Ezeket egymás építésére és nem botránkoztatására, megalázására kaptuk (1Kor 12,7).

- Megmutatja, kiket, mikor és mire bízson meg a gyülekezet (ApCsel 13,2-3). Ilyenkor sem önző. Tervei magasztosak, merészek.

- Tanácsol, hogy mit várjunk el más hívóktól: ApCsel 15,28-29. Mindenképpen kevesebbet, mint magunktól.

- Megmondja, megmutatja, hogy hová, kihez menjünk vagy ne menjünk bizonyosságot tenni Jézusról (ApCsel 8,29; 11,12; 16,6-10). Tudatja, hogy kikre figyeljünk most oda, milyen meghívásokat fogadjunk el (ApCsel 10,19-20). Arról nem tudok, hogy bárkinek is felmentést adna a Jézus melletti tanúskodás nagyszerű feladata, lehetősége alól!

- Tekintetünket is irányítja. Lehetővé teszi jövőbe látásunkat (Ezék 37,1-14; ApCsel 7,55; 11,28). Ilyenkor mindig Isten megváltói munkájában, dicsőségében gyönyörködhetünk.

- Alkalmassá tesz különféle szellemi és természeti katasztrófák elkerülésére, kivédésére (1Móz 41,33-49; ApCsel 11,27-30).

- A győzelmes élet áldásaihoz vezet feltétlenül (Jel 2,7.11.17.29; 3,5-6.12-13.21-22; 14,13).

- A Szentlélek vezetése Istent dicsőíti sokféleképpen (Ézs 63,3-14). Nem növeli a különc emberek számát.

- Vakmerőség a Szentlélek vezetésének elfolytása, mellőzése (Ézs 30,1; 63,10; Ef 4,30; 1Thessz 5,19), ami felbecsülhetetlen károkkal jár!

Amint láthattuk, a Szentlélek vezetése a megtérés, az újjászületés, a megszentelődés, az Istent dicsőítő alázatos szolgálat útján visz előbbre. Nem fölényeskedésre, sem mások kihasználására kapjuk. Kegyelem, hogy részünk lehet benne!

DR. VASS GERGELY ny. lp.,
Békés, Mo.)

(Az írás 2013 tavaszán készült a Szeretetnek.)

„Jertek, énekeljünk az Úrnak”

II. Ének-Zene Nap gyermekeknek – március 14., Szilágyperecsen

Enyhén hűvös, kora tavaszi esőcseppek halk szimfóniája, frissen ültetett árvácskák kíváncsi tekintete, az imaház lépcsőin igyekvő gyermekcipők szapora kopogása – mintegy nyitánya a Vasárnapi Iskolai Szövetség által 2. alkalommal megszervezett Ének-Zene Napnak Szilágyperecsenben, március 14-én.

A sok-sok lázas készülődés után eljött a várva várt nap, amikor több, mint 500 gyerek és felnőtt gyűlt össze énekhanggal és hangszerekkel dicsérni az Urat.

E kedves alkalom Borzási István helyi lelkipásztor testvér nyitó köszöntésével kezdődött, aki az 1Krn 25:1-6 igeversek alapján cimbalmok, lantok és citerák „kíséretében” buzdította a Királyok Királyának dicsőítésére a népes gyermeksereget. Ezt követte Pardi Matildnak, a VISZ elnökének lelkes, szeretetteljes köszöntése, a 95. zsoltár dicséretre hangoló sorai által. „Jöjjetek, örvendezzünk az Úr előtt, ujjongjunk szabadító kősziklánk előtt! Menjünk eléje hálaadással,

ujjongjunk előtte énekszóval!”.

Az énekek dallamainak felcsendülése előtt alkalom volt elcsendesedni imában, ebben Szűcs Dávid (Egrespatak) és Józsa Ervin (Perecsen) vasárnapi iskolai tanítók vezettek a 148. és 149. Zsoltár alapján.

Köszönettel tartozunk a Békésről érkező Lisztes családnak és az őket elkísérő zenészeknek, akik ismételtelen megtisztelték jelenlétükkel. A nap folyamán az általuk biztosított színvonalas zenei kíséret és énektanítás („Az ember azt nézi, ami a szeme előtt van” – Sámuel éneke, „Hadd zengjen új dal”) sikeresen egybefonta a 24 helységből érkezett szolgáló gyermekek és tanítók dicsőítését és szívét. A teljes napi program megszervezésében, ékesen és jó rendben való lebonyolításában Pardi Matild, Sallai Mária és Borzási Márta vállaltak oroszlánrészt. Köszönet nekik ezúton is mindenért!

Lélekben felhangolva, figyelemmel kísértük a délelőtti folyamán szolgáló gyermekcsoportokat, a következő

helyiségekből: Nagyvárad- Rogériusz, Érmihályfalva, Nagyvárad – Belváros, Érszőlős, Ipp, Nagybánya, Szilágy-erked, Szilágyperecsen, Szamosardó, Hadadnádasd, Szilágynagyfalu, Temesvár, Zilah.

A teaszünetekben ingyenc tézsa-félék, ropik, tea, kávé mellett viszontlátott barátok, ismerősök vidám eszmecseréjére is sor kerülhetett. A nap hangulatát csak fokozta egy-egy cukorkaeső, aláírásvadászat-játék és az izgalommal párosuló sok-sok jutalomosztás.

„En azért énekelek, muzsikálok, mert a mennyországba készülök és azért gyakorlom, hogy ott majd minél jobban menjen”, hangzott el többek között Lisztes Tibor ajkáról. A János evangéliuma 3:16, és a Jel 19:5 alapján testvérünk interaktívan, szemléletesen egészen közel hozta a mennyországot a gyerekekhez. A kristálytisztá életfolyó, a bőség, a menny Királya, mennyi szolgálak, a Bárány, a világosság jelenlétének hangsúlyozása mellett elhangzott az igen fontos kérdés is: ✞

A perecseni imaházban az Ének-zene napon: közös éneklés, elől a békési szolgáló csoport.

„Hatalmasan cselekedett velünk az Úr!”

Március 25-én, névnap és születésnap között ünnepelte Simon József, leköszönő szövetségi elnök, lelkipásztorrrá avatásának 25. évfordulóját. A nagyváradi belvárosi gyülekezet is osztozott örömeiben, amikor 22-én, vasárnap délelőtt hálás szívvel emlékezett meg az együtt töltött évekről.

Elsőként a stafétát átadó névronkon, Megyesi József ny. lp. köszöntötte őt. Megyesi testvér 41 évi kapcsolatáról számolt be képekben és szavakban. Befejezőként Istentől kapott igeverset olvasott fel, magyarázott meg, mely alkalomhoz és képhez egyaránt illett: „*A csipkebokorban lakozónak jó kedve szálljon Józsefnek fejére*” (5 Móz 33:16b).

A meglepetésszerű köszöntést megilletődve, köszönettel fogadta Simon testvér, ám ezután újabb meglepetések következtek. Három amerikai testvér üdvözölte, akik a gyülekezet életében jelentős szerepet töltek be az elmúlt 25 év során. Joe Pendleton, Rocky Maddox és D. L. Lowrie elismerésüket fejezték ki rövid videóüzenetek által. Lowrie testvér az egész gyülekezethez szólt, örömről és imában való hordozásáról tett vallomást.

Giorgiov Adrián lp., a szolgatárs is említést tett a régóta szövődő barátságról, mikor még nem is álmodtak a közös jövőről. Elmondása szerint, egymás melletti szolgálatukat tekintve az „együtt” kulcsszó az egyik legjellemzőbb kifejezés. Az Ézs 40. utolsó versével kívánt megújuló erőt Simon testvérnek, kitartást a rábízott feladatok végzésében, s biztosította őt a további támogatásról.

Simon József és Megyesi József (fotó: Debrenti Kamilla).

A köszöntések végén Buzle Dániel gyülekezetvezető egy plakettet ajándékozott Simon testvérnek a gyülekezet nevében, az Úr iránti hálából, valamint lelkipásztorunk iránti szeretetünk, elismerésünk és tiszteletünk jeléül, Lovász Adina pedig egy csokor virágot s egy kisebb ajándékcsoportot adott át. Buzle testvér egy sok évvel ezelőtti eseményt idézett fel, a Simon testvér első szolgálatainak egyikét, amikor még ismeretlenként, ám lelket gyógyító prófétaként tűnt fel. Szavait Halász Ferenc hálaimája és a gyüle-

kezet énekbefoglalt áldáskívánása követte.

Simon testvér egyik kedvenc igérsége, a 126. Zsoltár alapján hirdette az igét. Témaválasztása nemcsak bölcsességét és rugalmasságát igazolja, hanem alázatát is, ahogyan az elhangzott dicséretetek után a figyelmet újra Isten felé fordította, aki múltban, jelenben és jövőben egyaránt hatalmasan cselekszik. Legyen kedves Előtte minden elhangzott áldáskívánás, s tegye állandóvá Simon testvér keze munkáját!

MELEG ADINA

II. Ének-Zene Nap gyermekeknek (folytatás)

⇒ „János vajon téged is látott a megszámlálhatatlan nagy sokaságban?” Továbbá kiemelte, hogy a mennyországban van hely mindenkinek és tulajdonképpen amikor énekelünk, hangszereken játszunk-gyakorlunk a mennyország számára. Nem a talentumunkat gyakoroljuk, nem a képességeinket fejlesztjük (a mennyben ugyanis erre már nem lesz szükség, sem pedig a hangszereinkre), hanem lelkünket készítjük. És mi történik miközben énekelünk az Úrnak?

Felszabadulunk, örömet érzünk. Milyen csodálatos lesz majd szemtől-szembe látni azt, akinek énekelek!

A következőkben a perecseni testvérnők által szorgosan és nagy szere-

tettel elkészített ízletes ebéd elfogyasztására került sor, az imaház alagsorában.

A délutáni zenés istentiszteletre, mely 15 órakor kezdődött, a perecseni és a környező gyülekezetekből is eljöttek szülők, testvérek, hogy velünk ünnepeljenek. A köv. gyülekezetek vasárnapi iskolás csoportjai szolgáltak: Arad 2, Kraszna (I-IV o.), Magyargorosló, Kémer, Kraszna (tinicsoport), Nagyszalonta, Egrespat, Újös, Szatmár, Sarmaság, Szilágybagos, Szilágyballa.

Leírhatatlanul felemelő érzés volt hallgatni a gyermekek ajkáról az egész nap során a zongora, hegedű, furulya, fuvola, klarinét, trombita, harsona,

csengő, mandolin, dob, gitár, cselló, szaxofon, klasszikus orgona kíséretében felhangzó szebbnél-szebb Istent dicsőítő gyerekénekeket. A pengetős zenekar és a csengőkórus zeneszámai még bensőségebbé tették az együtt töltött percek.

„*A szolgálatokban különbség van, de ugyanaz az Úr*”, idézte zárszóként a helyi lelkipásztor Pál apostol szavait. Ezt tapasztaltuk az egész nap során, ugyanazt az Urat dicsőítve egy lélekké forrva és a jakabi feltételek mellett nagyon várjuk, hogy részt vehessünk a III. Ének-Zene Napon is!

SOLI DEO GLORIA!!!

KULCSÁR EFRAIMNÉ MÁRTA
Szilágyperecsén

Meghívott arra, hogy kövessük őt egy teljes életre

Az RMBGYSZ Választókongresszusán, a péntek esti ünnepi istentiszteleten **Papp János** lp. (fotónkon), a Magyarországi Baptista Egyház elnöke hirdetett ígét, amelynek szerkesztett változatát adjuk itt közre.

Ünneplő gyülekezet, kedves testvéreim az Úr Jézus Krisztusban! Örömmel és szeretettel köszöntök én is mindenkit a magyarországi baptista közösség nevében. Bevezetésként nyissuk ki a Bibliánkat a Péter apostol 2. levelénél, az első fejezet 3. versétől a 8. versig olvassuk az igehirdetés alapigéit: *„Az ő isteni ereje mindennel megajándékozott minket, ami az életre és kegyességre való az ő megismerése által, aki minket a saját dicsőségével és hatalmával elhívott, amelyek által igen nagy és becses ígéretekkel ajándékozott meg bennünket, hogy általuk isteni természet részeseivé legyetek, kikerülve azt a romlottságot, amely a kívánság miatt van a világban. Éppen ezért minden igyekezettel azon legyetek, hogy a ti hitetekhez bőségesen adjatok még erényt, az erényhez ismeretet, az ismerethez pedig önuralmat, az önuralomhoz türelmet, a türelemhez kegyességet, a kegyességhez testvériességet, a testvériességhez szeretetet. Mert ha ezek megvannak és gyarapodnak bennetek, nem lesztek sem tétlenek, sem gyümölcstelenek a mi Urunk Jézus Krisztus megismerésében.”* (Újjonnan revideált Károli-Biblia)

Imádkozzunk: Urunk, Istenünk, köszönjük a te ígédet. Köszönjük Lelkedet, aki akar és tud bennünket értővé formálni, cselekvővé tenni, hogy a te akaratodat megértve megtegyük azt, amire te indítasz bennünket. Kérjük, beszélj velünk, a mi szívünkkel, lelkünkkel, ezeken az ígéken keresztül. *Amen.*

Ahogy említettem, szeretettel és örömmel köszöntöm a jelen lévő gyülekezetet – a küldötteket és a helyi gyülekezetet egyaránt –, a magyarországi testvérek nevében, közvetlen munkatársaim nevében is.

Köszönöm a meghívást, a megtiszteltetést, hogy itt lehetek közöttetek. Örülök ennek az alkalomnak, és kívánom Isten áldását és vezetését az egész közösségre nézve is...

Hálaadással, tisztelettel és megbecsüléssel tekintünk rátok, az Erdélyben élő magyar baptista testvéreinkre, szolgatársainkra. Örülünk annak, amit Isten végez közöttetek, annak, ahogyan Isten használ benneteket.

Kívánjuk, hogy ő tegyen még gazdagabbá és áldottabbá a következőkben is. Ugyanakkor tisztelettel és megbecsüléssel gondolunk azokra a vezetők-re is, akik az elmúlt időszakban vállalták a szolgálatnak a terhét. Tudom, tapasztalatból, hogy a vezetői szolgálatban egy év akár duplának is számít, de sok-sok áldást is jelent. Kívánjuk azt, hogy az Úr vezessen és áldjon meg benneteket a következőkben is. És hogy a gyülekezetek további növekedése, lelki és számbeli gyarapodása – Isten kegyelme és a lelkimunkásoknak az együttműködése által –, lehetséges legyen a jövőben is.

Engedelmesség a követésben

Réges régen történt egy különös eset, a magyarországi szokolyai szöszéken. Vass Feri bácsi, talán ismerős ez a név, az igehirdetés előtt odasúgta a mellette lévő helyi lelkipásztornak: „Te, figyelj csak, fogadj szót nekem”. „Rendben van!”, válaszolta a másik lelkipásztor, de nem tudta, hogy mire fel ez a kérés. Aztán jól hallhatóan azt mondta a testvérnek, hogy „Gyere utánam!” és kiment a szöszék melletti kis ajtón, a helyi lelkipásztorral együtt, otthagya a gyülekezetet. A testvérek alig ocsúdtak fel a meglepetésükből, amikor látják bejönni őket a főbejáraton – megkerülték ugyanis kívülről az imaházat. Aztán Feri bácsi elmondta: „Testvérek, ezzel csupán azt akartam ábrázolni, hogy a Krisztus követésében milyen fontos az engedelmesség”.

Ha itt Nagyváradon, valamelyikünk odaállna egy üzletközpontban a pénztáros elé és azt mondaná, hogy „Kövess engem!”, vajon milyen választ kapnánk? Vagy egy buszsofőrhez, aki éppen várakozik a követ-

kező fuvarra, ha odamennénk, megkopogtatva az ablakját, így szólva: „Kövessen engem!” – hogyan reagálnának erre ezek az emberek? Valószínűleg, nem nagyon követnének bennünket, mert nekik meg van a munkájuk, odaköti őket a feladatuk, és különben sem értik azt, hogy mi végre ez a „követődsi”.

A megszólító Úr

Hogyan lehetséges akkor az, hogy kétezer évvel ezelőtt egy ember odaállt lévi Máté, a vámszedő elé, aki rakosgatta az asztalán, vagy éppen a zsebébe a pénzeket, ez az Ember azt mondta neki, Kövess engem!, s erre az fölállt, otthagya mindenét – az asztalát, a pénzét, a „hivatalát” – és követte Őt. Hogy lehetséges, hogy amikor odament azokhoz a halászokhoz, akik hálóikat mosták, és fontos hivatásuk kellékeit őrizgették, s azt mondta nekik: Kövessetek engem!, azok otthagyták a hálót, a hajót, a családot és követték az Úr Jézust. Hol, miben van az erő, és mi az a különbség, az ugyanazon szavak elhangzásakor?

Péter apostol így fogalmazza ezt meg: *„saját dicsőségével és erejével hívott el minket”*. A Krisztus elhívásánál nem a körülményekben van az erő. Lehet, hogy a megtérésünkkor a körülmények is szépek voltak (énekzene, szívhez szóló gondolatok), de nem a körülmények miatt követtük őt. És a követésnek az erejét, a hozzá való kötődést nem a körülmények adják (baj lenne, ha a körülmények adnák). Mert a Meghívóban, az ő dicsőségében gyökerezik az elhívásnak az ereje – nem is a mi döntésünk szilárdságában van a mi követésünk. Azért tud az ember kimozdulni abból, amiben volt, amiből jött, és ha kell – otthagya a korábbi hivatást – követni őt. A Márk evangéliuma 3. fejezetének 14. versében azt olvassuk, hogy az Úr Jézus magához hívta az ő tanítványait, először is arra, hogy vele legyenek. A *„Kövess engem!”* tehát azt is jelenti, *„Csatlakozz Hozzám, hogy velem legyél”*, hogy vele élő, valóságos közösségbe kerüljünk, aztán pedig elküldhessen bennünket a mi Urunk. ✞

Mindenünk benne gyökerezik

⇒ Isten vonzásába, meghívásába kerülni egy különleges áldás. S kedves testvérek, most, amikor a súlyos és fontos kérdéseknek és döntéseknek a napjaira gondolunk, akkor jó, hogyha „megfürdünk” az Isten dicsőségének a jelenlétében, meghívásában, s nem a magunk dolgaira figyelünk elsősorban, hanem a bennünket megszólító, meghívó hatalmas Úrra – az ő dicsőségére és az ő hatalmára. Mert minden kincsünk, üzenetünk, erőnk, tartásunk és minden jövőnk benne gyökerezik, az ő dicsőségében és az ő hatalmában. Annak pislákoló kis tükörképei, visszaadható kicsiny kis fénye az, amit mi egyenként, vagy együtt végezhetünk, továbbadhatunk.

Mire hívott el?

Egy másfajta, a régítől radikálisan különböző életre. Az ő szavával kiszakított bennünket abból a világból, amely a pusztulás felé halad, és kihívott arra a világra, amely felülről származik és örök. Azért, hogy megmeneküljünk attól a pusztulástól, amely a világban van – így fogalmaz az apostol –, hogy isteni természet részeseivé váljunk, felülről való születéssel.

Ő mindenre gondolt!

Mi emberek is tervezgetjük a dolgainkat, mégis sokszor előfordul, hogy egyszer csak rájövünk: húh, erre nem is gondoltam... Isten mindenre gondolt és az Írás szerint megajándékozott mindennel, ami a kegyességre, meg az életre való. Ennél fogva van a birtokunkban elegendő erő, töltés, „múníció” a Krisztust követő élethez, a szolgálathoz, mert Isten előkészítette mindazt, amire szükségünk van.

„Tökéletes és megengedhető”

Eusebius, a 4. század keresztyén történetírója szerint lehet élni tökéletes életet, ilyen a papoké, szerzeteseké, az apácáké, akik az elmélyült, spirituális dolgokkal foglalkoznak. Aztán lehet élni egy megengedhető élet, mint a kereskedők, a katonák, tehát akik rendezik a társadalmat, meg a földművesek. Ez a gondolkodás átment az egyház és a társadalom gyakorlatába, és sokféle problémát okozott, néha még ma is hat. Azt mondja nekem valaki, hát a lelkipásztornak könnyű, naphosszat csak a bibliát olvassa, semmi baja nincsen a világ dolgaival, de bezzeg nekünk,

mennyi küzdelmünk van, ezzel is, azzal is... Testvérek, ne engedjünk az ilyen zavart okozó gondolkodásnak. Mert Isten olyan életre hívott el bennünket, amelyben a kegyességre is, és a „mindennapi életre” való dolgokat is előkészítette, hogy azokban járjunk. Mindegyik területen kiteljesedhet az életünk. Jaj, ha ezt félreértjük. A kettő nincs ellentétben egymással, hanem gazdagon segítik egymást: mindennapok hitelesítik azt, amit hirdetek,

Ragasszátok ezeket egymáshoz!

Az elhívás szerinti életnek sokféle jele van. A felolvasott igék nyolc különböző tulajdonságot fogalmaztak meg: hit, erény, ismeret, önuralom, türelem, kegyesség, testvériesség, szeretet. A Károli fordítás a „ragasszátok” kifejezést használja: *ragasszátok ezeket egymáshoz*. Mert nem egymástól független tulajdonságok, hanem egyik a másikat támogatja és így lesz teljessé az életünk.

A váradí fúvósok az ünnepi istentiszteleten.

A „ragasszátok”, vagy „mutaszátok meg” kifejezés roppant gazdag. Az eredeti értelmében azt jelenti ez a szó, hogy „énekkart felállítani és a költségeit rendezni”. Sokan tudjátok azt, hogy az énekkari, vagy zenekari szolgálat elég költséges, a hangszeresek sem fillérekre kerülnek, a gyakorlatra is időt kell szánnunk. Aztán az utazás költségei, ha egy távoli gyülekezetben szolgálunk. A kifejezésnek ez a gondolatossága jelenik itt meg...

Testvérek, nem nagyon fordul elő, hogy egyszer csak ott van az igaz emberség a hitünkben, meg önuralom, és hogy egyszer csak fölfedezzük, állhatatosak vagyunk, meg szeretjük egymást és minden embert – ezen dolgoznunk kell! A meghívó Úr egy teljes, de nem tétlen életre hívott meg, odaszánást, erőbedobást vár tőlünk. Az énekkar költségeit meg kell fizetni, a szolgálat, az új munkatársak, az új imaházak, az új hívők, egy szóval a jövő „költségeit” meg kell fizetni... Persze, Ő fizette először is, Ő megelő-

legezte, de tőlem, meg tőled várja el azt, hogy azt a „két fillért” odatedd. Mert így tud gyarapodni. Így tudjuk felfedezni, így látjuk meg azokat az ígéreteket – amelyek nekünk drágák –, és bomlanak ki, egyik a másik után, egyik tulajdonság a másik után. Így bomlik ki az élet és a kegyesség egy- sége, a teljes élet, az elhívásnak megfelelő élet és szolgálat... A maga dicsőségével és erejével hívott el minket egy életre, amelyben követhetjük Őt, ahogy Vass Feri bácsi odasúgta: „Fogadj szót!”.

A meghívás különlegessége még, hogy nem csupán erre, hanem egy örök életre szól. Megindító Bunyan-nak *A Zarándok útja* c. könyvében a végső meghívás Igazságért küzdő felé: „Majd ismét híre szárnyalt, hogy Igazságért küzdő szintén tudósítást kapott a következő jellel: „A veder eltörik a forrásnál”. Amint megkapta, magához hívta barátait. Elmegyek Atyámhoz, és bár nagy üggyel-bajjal értem idáig, most mégis legkevésbé sem sajnálom a ráfordított fáradságot. Kardomat annak adom, ki zarándok útatban utódom lesz. Bátorságomat és ügyességemet pedig annak, ki rá szert tehet. Sebhelyeimet magammal viszem, tanúbizonyságul, hogy a harcot azért vívtam, aki most megjutalmazóm lesz. A búcsúpillanat közeledtével sokan kikísérték a folyamhoz. Belelépve így kiáltott: „Halál, hol van a te diadalod?” Majd beljebb: „Hol van koporsó a fullánkod?” Így ment át, s tiszteletére a trombiták a túlsó oldalon mind megszólaltak, hangos riadással.

A „túlsó partig” mint Zarándok

Kedves testvérek, Jézus Krisztus, a mi Urunk, az ő dicsőségével és hatalmával hívott el minket. Kiszakított a világból, bűneinkből, elvesztségünkéből. Meghívott arra, hogy kövessük őt egy teljes életre. Amelyben kiegyensúlyozottan vannak jelen a mindennapok és a hívó élet, a szolgálat. Ha odaszánjuk az életünket kibomlanak az ígérek. És megjelennek azok a kincsek és értékek, amelyekről olvastunk. Bárcsak úgy élnénk és járnánk, hogy nekünk is ilyen üzenetet küldhessen a mi elhívó, megmentő, megtartó Urunk: „A veder eltörik a forrásnál”. És bárcsak úgy érnénk a túlsó partra mint Zarándok, hogy megszólaljanak a harsonák. Isten segítsen mindannyiunkat erre. *Amen*.

Ifjúságok bemutatkozása

MAROSVÁSÁRHELYI IFI

Változás, kitartás, újdonság – talán ez a három szó a leginkább jellemző a marosvásárhelyi ifjúság bemutatására. Istennek hála azokért az egyetemistákért, tanulókért és már dolgozó fiatalokért, akik alkalomról alkalomra eljönnek, kihasználva így az alkalmas időt.

Ifink változó számú fiataljai Erdély különböző területeiről érkeznek. Ifiórán énekelünk, imádkozunk, majd Isten ígéje alapján olyan témákról beszélgetünk, vagy hallgatunk előadást, amik a fiatalok számára is fontosak, érdekesek és aktuálisak.

Minden alkalmat sok nevetéssel, ismerkedéssel, kapcsolattartással és időnként meglepetéssel koronázunk meg. Csatunk évről évre változik, újak jönnek, régiek elmennek, ettől is lesznek az alkalmak változatosak. Isten dicsőségére együtt szolgálunk a helyi gyülekezetben vasárnaponként vagy különleges alkalmakkor, ugyanakkor vasárnap esténként a kórházban levő betegeket látogat meg ifink néhány kitartó tagja.

Szívesen eljárunk konferenciákra, más ifi csoportokhoz, különböző eseményekre, ahova hívnak és szeretettel várnak. Szeretünk kirándulni és

szeretjük a természetet, ilyenkor felejtethetetlen élményekkel gazdagodunk, és különösen feltöltekezünk Isten jelenlétében.

Célunk az, hogy az ifi egy olyan közösség legyen, ahol minden fiatal otthon érzi magát, lelkileg fejlődhet, ahol őszinte kapcsolatokat alakíthat ki, ahol elfogadják és bátorítják, ahol biztonságban érezheti magát.

Azért imádkozunk, hogy az Úr tartsa meg a fiatalokat az Ő útján,

hogy valóban Róla szóló életük lehessen, hogy a tanulmányaikban is Istent dicsőítsék, és hogy tartsanak ki a kísértésekben. Imádságunk az is, hogy az Úr rendeljen még komoly hívő fiatalokat, akiknek szívügye lesz az Isten ígéjének továbbadása.

Ha valaki erre jár, vagy szívesen meglátogatna minket, szeretettel várjuk minden pénteken 18 órától az imaháznál. Az ifink a Facebook-on követhető. Isten áldjon minden fiatal!

MAGYARGOROSZLÓ

A magyargoroszói gyülekezetben 22-en vagyunk fiatalok. Az ifjúság fele van állandóan itthon, többen egyetemen, mások külföldön dolgoznak. Nálunk a 8. osztály befejezésével kerülnek be a fiatalok az ifibe, s mindenki addig maradhat, amíg fiatalnak érzi magát.

Az ifjúsági alkalmakat – amennyiben lehetséges – kedd este tartjuk az istentiszteleti alkalom után lelkipásztorunk Veress Ernő tv. vezetésével. Többszörre az általunk ajánlott témákat beszéljük meg, de Ernő testvér is szokott témát választani. Vannak alkalmaink időről-időre, amikor

kötetlenül beszélgetünk, mindenki elmondja, hogy éppen mi történik az életében, mi foglalkoztatja, s imádkozunk. Mindig építő és áldásos látni, hogy mindannyian Istenre vagyunk utalva. Néküle nincs növekedés és előrehaladás sem a hitben, sem a keresztyén életben. Ilyenkor különösen

Táborozzunk együtt a Hargitán!

Érdekel, hogy milyen is egy étellel teli élet Krisztusban? Gyere, keressük együtt a választ! Ha már betöltötted a 15 évet, jelentkezz te is a nyári országos ifjúsági táborba! Amire számíthatsz: előadások, közös dicsőítések, szemináriumok, szervezett játékok, kirándulás, kalandpark, fiatalos hangulat és társaság.

A hét témája: **Étellel teli élet**

Helyszín: Hargita Keresztyén Tábor, sos. Ciucului km 106 Vlăhița – **Időpont: augusztus 24-30.**

Részvételi díj: 300 lej, de ha május 10-ig jelentkezelsz, kedvezményesen 270 lej.

Jelentkezésed az előleg (70 lej május 10-ig, utána 100 lej) átutalásával és a jelentkezési ív kitöltésével érvényes.

A részleteket megtalálod az www.emabisz.ro oldalon.

Kapcsolattartó személy: **Ivanitzki Dávid**, tel: 0756202607, email: divanitzki@gmail.com

bankszámlaszám: RO51INGB0000999900921687 (ING Bank)

Ifjúságok bemutatkozása

SZILÁGYNAGYFALU

Egy jó nagy csapat vagyunk, akik jól érezzük magunkat együtt. Nyáron, kirándulásokon akár 30 felett is összegyűlünk, év közben sokan egyetemen vannak, így a létszám megcsappan. Az ifihez tartoznak a borzási fiatalok is. Konfikra is szívesen járunk, legtöbbször útközben sem szakadunk el egymástól.

2009-ben Vékás testvér szolgáltára az ifjúság megújult, áldásos alkalmaink voltak. Szerda esténként is sokszor visszamaradtunk a bibliaóra után, megosztottuk egymással megta-

pasztalásainkat, imádkoztunk. Azóta a lelkesedésünk kissé megcsappant, de a vágy ott van a szívünkben az után a régi tűz után, ami akkor volt bennünk.

Ifjúsági alkalmainkat péntekenként tartjuk, imaóra után, de ezen túl vannak még más esetek is, amikor találkozunk (fiúkör, lánykör, pizzázás, játszás stb.). Ifiőrainkat általában énekléssel kezdjük, majd legtöbbször Nagy István lelkipásztor testvér szolgál felénk az igéből.

Néha hívunk más előadókat is. Ilyenkor szombaton tartjuk meg az

alkalmat, és más ifiknek is lehetőséget adunk arra, hogy eljöjjenek.

Az adódó szolgálati lehetőségeket kihasználjuk. Itthon is időközönként énekekkel, bizonyosságtételekkel és szavalatokkal szolgálunk, de a lelkipásztorunkat is sokszor elkísérjük, amikor különböző gyülekezetekbe megy szolgálni.

Az ifink célja az, hogy jobban szeressük egymást, és közelebb kerülhessünk Istenhez. Erre már vannak ígéreteink, és hisszük, hogy az Úr meg is adja.

⇒ átérezzük a közösség örömét, felemelő erejét.

Nagyobb alkalmakat akkor szervezünk, amikor az ifjúság nagy része itthon van. Ilyenkor meghívunk a környékünkről egy-egy ifjúságot, s együtt töltünk egy napot, délutánt. Az Úr megáldotta ezeket az alkalmakat. Azt tapasztaljuk, hogy egy-egy ilyen alka-

lom után mindenki kicsit lelkesebb lesz, és többet mer vállalni a közösségi munkából.

Az év elejétől rendszeresítettük a beteglátogatást. Minden úrvacsorai alkalom után felkeresünk Ernő testvérrel két beteget az imaházból: énekelünk, imádkozunk, egy üzenetet adunk át. Azt tapasztaljuk, hogy

mindig többet kapunk, mint amennyit adni tudunk.

Mint egy ifi közösségnek van még mit fejlődnünk, de hisszük, hogy az Úr megerősít bennünket, továbbra is támogat és vezet!

Isten áldását kívánjuk ifjúságainkra!

BARTHA BOGLÁRKA
BÁNTÓ EVÓDIA

A néhai Zágoni Rezső háborús emlékiratából

Az Úz-völgyi szemtanú

Május 8-án emlékezik Európa, 70. évfordulója lesz a 2. világháború befejezésének. Mi, hajdanán még úgy tanultuk, hogy ez az ünnep május 9-én van, eltitkolták előlünk, hogy a fegyverszünet valójában az előző napon kötött. Formálisan tényleg kilencedikén, hajnali egy órakor lépett érvénybe – moszkvai idő szerint –, ami aztán jó ürügyként szolgált a szovjet blokk ilyenszerű elkülönülésére is... Ez alkalmából a *Baptisták a második világháborúban* c. gyűjteményes kiadványból **Zágoni Rezső** magyar honvéd háborús történetét idézzük. Rezső testvér közismert volt a székelyföldi atyafiak körében. E sorok írója Chicagóban találkozott vele, és hallgathatott részleteket a keleti-kárpátoki borzasztó harcokból. (Sz.L.)

1944 júniusának első napjaiban teljes felszereléssel, Sepsiszentgyörgyről, gyalog indultunk az Ojtozi és Gyimesi-szoros között található Úz-völgyébe.

Az ezeréves határhoz történő megérkezésünk után engem a zászlóaljtörzshöz egy Dálnoki nevű fegyvermester mellé helyeztek. Az első század katonájaként az első vonalban voltam, ott értek az augusztus 23-i események, amikor a román „szövetségesek” a szovjet oldalra álltak.

Augusztus 24-én a zászlóaljtörzsnél voltam, ahol utasításokat és számszámokat kaptunk, délután Dálnokival karbantartás, fékolajozás végett kimentünk az egyik páncéltörő ágyúhoz. Ez közvetlen a magyar-román határnál a sorompó után, az út mellett volt álcázva. Közélemben egy kis barakkszerű építményben három német katonát találtunk. Bajtársam egy keveset tudott németül, és kérdezősködött. Elmondták, hogy a német hadsereget Iași-nál (Jászvásár) bekerítették, nekik viszont sikerült kiszökni a gyűrűből, további érdeklődésünkre pedig azt mondták, hogy errefelé német csapatok nem vonulhatnak vissza, merthogy azokat az oroszok megsemmisítik vagy fogságba ejtik. Az megtörténhet, hogy néhány személyből álló csoport, egy-egy katona kijuthat a gyűrűből, de több semmiképpen nem.

Mikor visszatértünk a zászlóalj-törzshöz, az irodában Serfőző alezredes egy német tiszttel és egy altiszttel tárgyalt, az utóbbiak szorgalmasan jegyzeteltek. A nyitott ajtón át láttuk, hogy Serfőző elővette a térképeket, az erődítményeink rajzait, hallottuk, amit közölt velük létszámunkat, fegyverzetünket, lövegeink, sőt a robbanófejek, az aláaknázott sziklák, valamint területek pontos helyét is. Dálnoki kihívta a segédtsízt – ha jól emlé-

szem, Beke volt a vezetője – és tájékoztatta a határon tapasztaltakról, a németekkel való találkozásról és arról, hogy állításuk szerint az Úz-völgye felé nem jönnek visszavonuló német csapatok.

Még ott-tartózkodásunk idején a segédtsízt jelentést tett a velünk való beszélgetésről, de az alezredes legyintett és csak annyit mondott: „Ez a német tiszt azt mondta és ez így is van, hogy nemsokára jön a német hadsereg, amelyik a határvédelemben segítségünkre lesz”. Azért tájékoztatta a mi állásainkról és hadfelszerelésünkről, hogy ismerhesse a gyengébb pontokat, ahová a német katonákat kell majd elhelyezze. Német „vendégeink” (orosz kémek lehettek – szerk. megjegyz.) csónakos-motorkerékpárral érkeztek és azzal is távoztak a román határ felé.

Augusztus 26-án reggel korán keltünk, hogy fékolajat öntsünk a második páncéltörő ágyúba is, amelyik a határtól egy km-re befelé az út melletti erdős részen volt elhelyezve. Amint kiértünk az útra, mintegy 60-80 német egyenruhás katonát pillantottunk meg, akik úgy tettek, mintha az úttestet javítanák. Én meg is jegyeztem, hogy ezek a németek korábban keltek, mint a mieink, hiszen ők még alszanak.

Amikor kiértünk az ágyúhoz, azt tapasztaltuk, hogy a kulcs nem talál. Alighogy bementünk a fűrészgár műhelyébe, hogy új kulcsot csináljunk, a gyár szirénája jelzett. Ekkor megszólaltak a géppuskák, és az egyik páncéltörő ágyúból is lőtek. Amint visszaértünk a törzshöz, láttuk, hogy a németeknek hitt katonák az útról bementek az erdő szélére, ahonnan a visszavonuló magyar katonákat lemészárolták.

Érdekes(?), hogy az ellenség támadásának első célpontja a robbanófejeket tároló épület volt, amit el is

találtak. Az oroszok fél kilenc-kilenc óra között támadtak, zászlóaljtörzsünk már tizenkettőkor menekült. Elvettem két puskát (miért éppen kettőt, nem tudom), kockakávé, egy kenyeret, pár konzervet, és bajtársaimmal elindultunk Aklos irányába.

Az erdőben sem út, sem ösvény nem volt, nappal úgy-ahogy tájékozódunk, de éjszaka elveszítettük az irányt. Volt közöttünk több mint egy tucat tiszt, volt iránytű, térkép, de mindhiába, a 12 km-es utat reggelre sikerült megtennünk. Aklosban felállítva találtuk azokat a gépágyúkat, amelyekkel tankra és repülőgépre is lehet lőni. Magam is csodálkoztam ezen, hiszen véleményem szerint ezeknek a hatékony harci eszközöknek a határon kellett volna lenniük.

A határtól Aklosig nincs út, csak a magas sziklák között egy keskeny vágányú iparvasút, mellette pedig egy bővizű patak folyik. Az ellenséges tankok ezen patakban jöttek, és a támadás elkezdése utáni nap, 27-én délelőtt már ott is voltak. Hiába reménykedtünk abban, hogy a sziklákban elhelyezett robbanóanyagok a detonáció után a szikladarabokkal elzárják az oroszok útját, vagy legalább késleltetik a tankok előrehaladását, így a gyalogságot feltartóztatjuk vagy megsemmisíthetjük.

Erről azonban szó sem lehetett, mert egyetlen robbanás sem történt, és mert az ellenség már tudta azoknak és a robbanófejeknek a pontos elhelyezését, így időben közbelépett.

Szomorú, szinte hihetetlen, hogy az ellenség tisztjei és katonái jobban tájékozódtak a határ mentén és benn is, mint a mieink. Ebben nagy segítségünkre lehetett anyaországi tisztjeink helyismeretének a hiánya, valamint Serfőző alezredes „szívélyes tájékoztatása” is. Feltételezem, hogy nem szándékosan tette, de meggyőződésem, hogy ő naiv, hiszékeny, >

„Most azért megmarad a hit, a remény, a szeretet, e három; ezek közül pedig a legnagyobb a szeretet.” (1Kor 13:13)

Fájdalommal vettük tudomásul, hogy **özv. Sipos (szül. Józsa) Máriát** január 19-én Teremtője magához szólította. Január 22-én kísértük el utolsó útján Brassó Központi Sírkertjébe, ahol hálát adtunk testvérmónkért, akit a Mindenható Isten 83 életévvel ajándékozott meg.

A temetési szertartást Deák Zsolt, Kis Ottó Károly, Vali Ștef és Borzási Gyula lelképásztor végezte. Sipos Máriát erős hit, kitartó reménység, legfőképpen pedig túlradó szeretet jellemzett. Nagyon szerette Jézus Krisztust, személyes Megváltóját, férjét, gyermekeit, unokáit, kiterjedt családját és Krisztus gyülekezetét. Testében több betegséget hordozott, lelkében viszont folyton megújult. Mindig nagy örömmel jött Isten házába, hogy énekeljen, imádkozzon és ígét hallgasson. Testvérmónk buzgósága a közösséget is magával ragadta és segítségül volt az Úrhoz való közeledésünkben. Imádkozunk az elhintett igemagért, a gyászoló családért és a helybeli gyülekezetért. **(Deák Zsolt és Borzási Dávid)**

Március 29-én, virágvasárnap szólította haza az Úr **Pap Sándor** testvérét Clevelandban (USA), négy nappal 85. születésnapja előtt. A temetési szertartás április 1-én volt megtartva, ahol jelen voltak nagy számban clevelandi magyar baptisták és ismerősök. Pintér Zoltán nyugalmazott lelképásztor szolgált igehirdetéssel a Jn 14:1-4 versek alapján.

A vigasztalás ígétét Jézus bátorító szavai képezték: „*Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, higgyetek énbenem*”. A mennyben készen van a hely, minden elkészült személy számára. Pap testvér készen várta a hívó szót, amit elég rövid, de súlyos betegség közben kapott meg. Fájló szívvel, de Isten végrendeletében megnyugodva búcsúztak tőle: felesége, Jolán, akivel 57 évet éltek boldog házasságban; lányai, Jolán (akinek megadatott, hogy néhány hetet édesapjával töltsön) és Éva, vejei, Sándor és Barna, unokái,

Erika és Gabriella, unokaveje, András és szeretett dédunokái, Rebeka és Bandika. Szolgált a clevelandi Magyar Baptista Gyülekezet énekkara. A férfikar, amelynek ő is tagja volt régen, elénekelt az „*Ama szép dicső reggelt várom*” kezdetű éneket, amit valamikor Pap tv. szólózott. Egy másik kedvenc énekét, az Ott a folyónak túl oldalán címűt Nagy Ibolya énekelte el. Régi szép, biharpüspöki emlékeket felidézve, Pap testvérré mint Krisztus hűséges, egyszerű, de nagyszerű követőjére emlékezve, búcsúztak Borbély Zoltán, Veress Sándor és Nagy Sándor testvérek, akik számára már ifjúkorukban példakép volt. Pap testvér földi maradványait április 2-án helyezték örök nyugalomra családi körben.

Pap Sándor 1930. április 2-án született Biharpüspökiben. Fiatalon fogadta el az Úr Jézust személyes Megváltójául, és édesanyjával, valamint húgával együtt bekerült a nagyváradi pünkösdi gyülekezetben. Rövid idő múlva a biharpüspöki baptista gyülekezet tagjai lettek. A gyülekezetben hűségesen kivette részét a szolgálatban mint imaórávezető, zenekari és énekkari tag. 1957. december 21-én kötött házasságot Seres Jolánnal. Házasságukat Isten két leánygyermekkel, Jolánnal és Évával áldotta meg. 1990-ben Clevelandba (USA) költöztek kisebbik lányukhoz, ahol unokáik nevelésében segítettek be. Hűséges tagja lett a clevelandi Betánia Magyar Baptista Gyülekezetnek, ahol eleinte az énekkarban is szolgált, amíg egészsége engedte. Akik ismerték, úgy emlékezhetnek rá, mint egy csendes, de hitében erősen álló, Istenéhez és a gyülekezethez hűséges hívó emberre. Emléke legyen áldott! **(Szilágyi Borbála)**

Hosszan tartó szenvedés után hívta haza az Úr **Gál Ferencné Ilonát**, a nagyváradi belvárosi gyülekezet tagját. Temetése január 31-én volt a biharpüspöki temetőben. A kápolnánál ígét hirdetett Gergely Pál ny. lp. a Zsid 11,1-6-ból, a sírnál Simon József lp., a Jn 5:28-29-ből, hálaadó imát mondott Gergely András.

Testvérmónk Kémerről került a nagyváradi gyülekezetbe. Gergely Pál tv. méltatta Gál Ilona énekkari szolgálatát, kiemelve hűségét Istenhez. Hisszük, hogy dicsőítését a mennyei seregben folytatja, ezúttal minden tehertől, fájdalomtól mentesen. **(Meleg Adina)**

⇒ képzetlen, a kémelhárításban teljesen járatlan ember volt. A németül beszélő, német egyenruhában levő oroszokat olyan németeknek hitte, akik a mi segítségünkre jönnek.

Hogy hadvezetésünk sem tanult a háromévi háborúzásból, a Don-kanyari tragédiából, az is nyilvánvaló. Idős emberekkel, közöttük 60 év felettiekkel is, valamint 18-19 éves alig, vagy teljesen kiképzetlen fiatalokkal, első világháborús puskákkal és két kisméretű páncéltörő ágyúval próbálták megvédeni az országhatár egyik stratégiai jelentőségű szorosának egy szakaszát.

És kikkel álltunk szemben? Egy nagy létszámú, géppisztolyokkal ellátott ukrán hadsereggel, amelyet messzehordó lövegek, tankok sokasága és repülőgépek is támogattak. Meglepetészerűen jöttek, katonáink az erődítmé-

nyekből ingben és mezítláb menekültek, mert hátukba kerültek, amiben lehetett némi közülük a románoknak is. (Ezekben a napokban, még a Kárpátokban is olyan nagy meleg volt, a betonból készült bunkerek annyira ontották a hőséget, hogy az emberek ezért levetkőztek.)

Aklosban a gépágyúk mellé akartak tenni bennünket, míg a gyalogosokat a lövészárkokba küldték, ahol biztos halál várt volna ránk, ezért mindnyájan az erdőn át Szentmárton széléig vonultunk. Ott újjászervezték és bedobták az aklosi út megvédésére, ami táborhelyünkötől alig 100-200 m-re volt. Bár nem közölték velünk, mégis tudtuk, hogy legfőbb feladatunk az lett volna, hogy feltartóztassuk az ellenséget, amíg a németek Romániából visszavonulnak ezen a szakaszon.

Az ellenség többszöri repülős támadást indított ellenünk, amelyről géppuskáztak is. Egy sorozat tőlem alig két centiméter távolságra csapódott be. Bajtársaim közül számosan itt haltak, illetve sebesültek meg...

Visszavonulásunk után újraszervezték és a menasági dombokra irányítottak. Pár napig nagy melegben, étlen-szomjan harcoltunk, ilyen körülmények között is az ellenség előrenyomulását megállítottuk. Nemsokára parancsot kaptunk a további visszavonulásra, így a Hargitán át Székelyudvarhelyre értünk, ahol pihenőt adtak és ehettünk is, majd Bátosra irányítottak. Ott újra meg újra szervezték, minket fiatalokat kivettek gyakorlatozni: Jobbra át!, Balra át!, Hátra arc!, Feküdj! – parancsszavakat ismételtettek. **(Folytatás a záróoldalon)**

Hirdetés: Megnyitóünnepély – KÉMER

Isten iránti hálával a szívünkben értesítjük a testvéreket, hogy új imaházunk megnyitóünnepélyét **augusztus 30-án** tartjuk. Bővebb információ hamarosan olvasható gyülekezetünk weboldalán (www.kemeribaptista.wordpress.com).

Zenei tanfolyamuk befejeztével a szilágyerkediek

Ünnepi alkalomra gyűlt össze a szilágyerkedi baptista gyülekezet március 15-én. Az Úr kegyelméből gyülekezetünk fiataljai, körülbelül 20-an, zenélni tanultak, immár két éve. Ennek a tanfolyamnak a befejezését ünnepeltük meg az istentisztelet keretében.

Czier Zsolt zenetanár beszámolt a tanulás folyamatáról, a fiatalok viselkedéséről – sikerekről és mulasztásokról –, de végül meglelégedéssel

nyugtázta az elmúlt két évet. Hangsúlyozta, hogy a tudást könnyebb megszerezni, mint megtartani! Biztatta a fiatalokat a további gyakorlásra, valamint arra, hogy mindig örömmel szolgáljanak, talentumaikat ne ássák el, hanem gyarapítsák.

Bándi Sándor lelkipásztor testvér a 98. zsoltárral köszöntötte az egybegyűlteket. Az 5-6. versekkel a tanár úrhoz fordulva megköszönte a türelmét és eddigi áldozatos munkáját, a

Jóatya áldását kívánva életére és munkájára.

Hálások vagyunk Istenünknek a lehetőségeikért, hogy használni akar mind időst, mind fiataalt az Ő szolgálatában. Kívánjuk, hogy a megszerzett tudás szolgálja Isten dicsőségét, lelkünk üdvét! Legyen mindenkin Isten áldása! S. D. G. „Énekeljete új éneket az Úrnak, énekelj az Úrnak te egész föld!” (Zsolt 96:1)

CSÁKI EMÓKE

Az Úz-völgyi szemtanú

(Folytatás az előző oldalról)

Tették ezt, amikor az orosz lövedékek a közelünkben csapódtak be. Tragikomikus volt ez az egzecirosttatás.

A „kiképzés” után Idecspatakra, Üvegcsűrre irányítottak, majd az erdőben a szó szoros értelmében bolyongtunk. Mivel nem volt összefüggő arcvonal, nem tudtuk, hogy hol az ellenség vagy hol vannak a mieink. Éjjel egy, nappal pedig más irányba mentünk, így saját tűzérőségünk és az orosz aknavetőők tűzébe kerültünk, ami rettenetes következményekkel járt.

Sokan meghaltak, volt aki lábát vagy kezét veszítette, annyi volt a sebesült, hogy nem győzték elszállítani. Én is ebben az „ütközetben” sebesültem meg. Egy csűrben elsősegélyben részesítettek, majd Marosvécsre viték,

ahol marhavagonokba raktak bennünket, és Budapestre szállítottak.

A fővárosban két hétig voltunk, majd vöröskeresztes vasúti szerelvényen Hévízfürdőre vittek. Az egész fürdőhely katonai kórházzá változott.

November 1-ig voltam kórházban, melyet az ellenséges csapatok közelébe miatt Bécsbe telepítettek. Mivel a sebesülteknek joguk volt hozzá, egy hónapos pihenőszabadságra mentünk.

Egy balatonszemesi szobatársunk, a Debrecen környéki Pál Józseffel magához hívott. Odaérkezésünk után három nappal megjöttek a „felszabadítók” is. Mivel civil ruhában voltunk, nem bántottak, de megpróbáltak beszervezni a Vörös Hadseregbe. Erre nem nagyon volt hajlandóságunk, inkább 1945. április 16-án hazafelé indultunk.

Egy baróti sorstárs, Pál József és én, sok félelem és viszontagság közt, kilenc nap alatt Debrecenbe érkezünk. Ott vonatra szálltam, de Érmihályfalván elfogtak a szovjet katonák, de egy jóindulatú magyar népőr segítségével megszabadultam és folytathattam utamat. Nagyvárad-Kolozsvár-Brassó érintésével érkeztem meg Sepsiszentgyörgyre, ahol újból szinte fogságba kerültem. Kovásznáig gyalog tettem meg az utat, és 1945. május 10-én érkeztem haza. A magyar rendőrségen kellett jelentkeznem, ahol „ügyem” kivizsgálása végett a néptörvényszék elé idéztek, majd minden vád alól felmentettek.

Életem végéig sem tudom eléggé megköszönni a Jó Istennek, hogy egész frontszolgálatom alatt éreztem az ő közelségét és kegyelmét.

Szeretet - kiadja a Romániai Magyar Baptista Gyülekezetek Szövetsége

Elnök: Pardi Félix. Szerkesztő-tördelőszerkesztő: Szilágyi László.

410050 ORADEA, Str.: Gen. H. M. Berthelot 5, ROMANIA. E-baptifon: 0735 500 009, e-mail: szeretettlap@gmail.com

A lap internetes változata a következő címen olvasható: www.magyarbaptista.com

A szerkesztőség fenntartja a jogot, hogy a kéziratokat szükség szerint átdolgozza.

Nyomtatás: Imprimeria de Vest, Oradea. A lap megjelenik havonta. ISSN 1223-4605